

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

El problema religiós a Mèxic

L'ANSIA pública i l'espai que la premsa ha hagut de concedir a les informacions de l'infortuni que podia ocórrer als tripulants del "Dornier 16" han estat la causa que no es prestés l'atenció deguda als telegrames que donaven per resolta la lluita plantejada a Mèxic, entre l'Església i l'Estat.

Segons les informacions rebudes, laòniques en la seva forma, es diu que han arribat a un acord el Govern de Portes Gil i el representant apostòlic en aquell país. Però, quin és l'acord? Hi perd o hi guanya, l'Església?

S'ha dit únicament que el culte serà restablert a les esglésies; que en elles es donarà també l'ensenyament religiós. I res més. A jutjar, doncs, pel contingut d'aquestes informacions, creiem que l'Església ha cedit en les pretensions que tenia.

En distintes ocasions hem combatut l'aspecte militant de l'Església. Hem cregut sempre que la qüestió religiosa és una qüestió moral i no una qüestió política. Que treure-la del terreny espiritual per a barrejar-la amb les lluites polítiques i socials era una equivocació, fomentar odís entre pobles i homes. Però, en les altes esferes eclesiàstiques no s'ha cregut sempre així; i d'aquí vénen les lluites de sang com aquesta de Mèxic que acaba de resoldre's.

Veritablement, la qüestió és d'aquelles que reclamen la màxima atenció d'aquells que es preocupen d'aquestes coses. Perquè l'exemple de Mèxic, que és l'últim que tenim davant, ens diu, amb quina ductilitat, amb quina flexibilitat l'Església sap adaptar-se a les situacions que se li presenten. Quan pot, ho vol tot; reclama per ella la plena potestat damunt dels homes i de les coses; i quan això no pot ésser, llavors, abans de quedar-se sense res, cedeix i es conforma amb el que li donen. Admirable lliçó de diplomàcia!

La cosa interessant, però, no és destacar el que l'Església s'adapti més o menys fàcilment a aquestes situacions difícils. La pràctica de coses passades l'han alligonat suficientment en aquest assumpte. La part

interessant, repetim, és constatar com els pobles van establint la separació deguda entre l'espiritual i el temporal. Com a través d'aquestes lluites, el lliure examen, la llibertat d'opinar i creure, sobretot la de creure, no ve imposada a l'individu com qualsevol altra obligació que l'Estat imposa al ciutadà.

Alegrem-nos que el poder terrenal i el poder espiritual de Mèxic hagin arribat a un acord. Que la set de primacia de l'un sobre l'altre no taquí més amb sang el terreny fèrtil dels azteques. Perquè acabada la lluita fratricida que tanca els ulls de la intel·ligència a tota guspira de raó, potser un dia podrem dir, amb l'eximí autor d'"Els Miserables" i de "Nostra Senyora de París": "Això matarà allò."

Augei PESTAÑA.

L'heroi del muscle

LA derrota d'Uzcudun, que a tants patriotes fins catalans i d'esquerra ha trasbalsat, a nosaltres no ens dona fred ni calor. En aquesta qüestió de l'esport, com en tantes altres, som encara nosaltres del vell règim.

Volem dir que seguim tan antideportius, antivanguardistes i antifeixistes com sempre.

D'un exercici sa i d'una cultura física moderada en aquest capítol, no passem.

No ens diuen res els herois del muscle.

Ens pot interessar un heroi de la bondat, de la sensibilitat, de la intel·ligència. Mai un hierofant de la força bruta.

Un "voyou", un "gaillard" d'aquests.

fent de camàlic a l'estació, descarregant valxells als ports o carros als mercats, és allà on està bé.

Cobrant milions i exhibint-se en els escenaris i encarnant les aspiracions d'un poble, essent el seu ídol, constitueix un afront per aquest poble, ofèn i escarneix la virtut i insulta la consciència humana.

Un boxador, un atleta, un hèrcules és un ésser inferior, un primari, un animal.

Els homes amb seny no comprenem aquesta mena de bestioles o bestiaesses, ni les trobem bé més que al circ o a una barraca.

Afalagats per la fortuna folla, auriolats per la glòria i la popularitat, considerats com superhomes i superexemplars nacionals, ens indignen, ens fan fàstic.

Higiene

Penseu que aquesta banyera no és com la de casa, que sols la fem servir per posar-hi els mals endreços.

Carrer sense sortida

El segon assaig de govern o governament laborista sembla condemnat a l'esterilitat com el primer.

El laborisme arriba al poder completament destenyit, havent arriat prèviament la bandera de les reivindicacions proletàries.

I malgrat això, malgrat el seu esperit contemporitzador i les concessions de tota mena fetes a les circumstàncies, no creiem que MacDonald pugui imposar ni la més insignificant de les solucions del seu programa mínim.

Hi ha, per exemple, el problema de l'atur forçós.

Per aquesta greu malaltia de l'economia anglesa, proposa MacDonald dos remeis: la intensificació de les obres públiques i la substitució dels treballadors vells pels joves, donant als primers un retir decorós.

Ambdues formes d'abordar la qüestió són perfectament burgeses i fins conservadores.

No es cregui, per això, que siguin gaire viables.

Si ho fossin, ja haguera adoptat les receptes Baldwin, que no és tan babau com sembla.

Però Baldwin sabia que per a emprendre grans plans d'obres públiques i retirar un milió i mig de treballadors es necessiten molts diners i aquests diners sols els poden donar els que els tenen.

I si als conservadors no han volgut proporcionar-los-els, no és fàcil que ara els facilitin als socialistes.

Com farà, doncs, MacDonald per complir les promeses fetes als seus electors?

No ho sabem. Per força haurà de defraudar al poble i fer passar els obrers, amb cançons. Per força haurà d'esperar a tenir majoria als Comuns i comptar amb masses més bel·licoses i més conscients. Avui MacDonald és presoner dels liberals.

Actualment, sense permís de Lloyd George, el laborisme gairebé no pot traslladar un policia ni nomenar un guàrdia.

A nosaltres el llenyater de Régil no ens representava als Estats Units. Enlloc ens pot representar un llenyater.

A la nostra pàtria ideal, els llenyaters no tenen automòbil ni surten retratats a les revistes. Menys poden arribar a la categoria de símbol. Els llenyaters, a fer llenya, i prou.

Al més robust tallador de roures i alzines, una criatura, un aprenent d'adroguer físic i escanyolit, amb una pistola no més gran que una clau, amb un cigronet de plom, el deixa sec.

Significa això, que el que, val de l'home, no és el volum, no és el pes i l'alçària i la quantitat, sinó l'ànima o l'ànim i l'esperit.

El formidable "camelo" periodístic que era Paulino, ha quedat ara ben palesat.

Convingueren tots des d'un principi — quin remei! — que li mancava tècnica, ciència, entrenament, educació.

Per rebre, però, cops de puny — hom afegia —, no hi ha com ell. Aguanta les martellades com una enclusa. Sembla que colpegin una pedra. Qui li venta clatellada, es desfà el puny contra els seus ossos. És insensible. És de ferro, és d'acer.

I bé. Schmelling ha demostrat, ara, que tot això són romansos, metàfores i malabarismes de crònica deportiva.

El basc és de fang, com els altres mortals que no tenim pretensions pugilístiques.

Ni com bon bàrbar, doncs, ni com bèstia bona per tirar d'un carro, pot Paulino passar.

Als nostres corresponsals

CAL QUE US ADVERTIM UNA COSA BEN IMPORTANT. MANTES VEGADES HAUREU LLEGIT EN LA SECCIÓ DE "CORRESPONDENCIA" DE "LA CAMPANA DE GRACIA", QUE US ACCEPTEM ELS ARTICLES QUE TENIU A BE ENVIAR-NOS, I QUE ES PUBLICARAN.

I DESPRÉS, NO ELS VEIEU PUBLICATS, NO ARRIBEN A PUBLICAR-SE.

PENSEU QUE AIXÓ ES DEGUT A CAUSES ALIENES A LA NOSTRA VOLUNTAT.

No planyem massa, en conseqüència, la seva "debacle".

¿Li han pegat una "panadera"? ¿I han deixat tou? Per això li paguen. Visca la intel·ligència!

ANGEL SAMBLANCAT

Quina xafogor

Quina xafogor!

tothom esbufega,

la calda roent

esquerda la terra:

Ni una fulla es mou

el sol tot ho crema;

suem, i el vestit

s'enganxa a l'esquena.

Quina xafogor!

i ningú té esma

de fer res de bo;

tot ens fastigueja.

L'estiu és així;

l'esperit resseca

i la mandra ens venç.

Oh mandra perversa!

A l'hivern el fred

els ossos ens gela

i anem arrupits,

i amb una goteta

que ense penja del nas.

Hom tem que es refredin

i portem les mans

a la butxaqueta

i sota l'abric

el cos tremoleja.

Com que fa tant fred,

de res tenim esma.

Esperem l'estiu.

Quan les sangs calentes

bulliran per dins,

llavors farem feina.

Ve la xafogor.

La calor ens enerva

i restem lassats,

—Caram! Té una nena molt maca!
—No; si és la meva senyora!

decaiguda l'esma
i ens manca dalit
i embranzida ferma.

Quina xafogor!

Ara que la terra

s'adorm sota el sol,

ja només ens resta

que allarguem el cos

en les ombres fresques.

Els viatges del senyor Cambó

Ens assabentem que el senyor Cambó — que d'un quant temps ençà sembla empaquetat de maleta, perquè es passa la vida

viatjant — ha arribat a Buenos Aires. I que hi ha arribat sa i bo, cosa que ens alegra: la salut del senyor Cambó és preciosa per a Catalunya.

Naturalment, com el senyor Cambó és un home important — sobre tot des que Pla li escriví la iconografia — ha fet declaracions. I les declaracions també han estat importants.

Ha manifestat que ha anat a Buenos Aires solament per atendre interessos de caràcter comercial — assistir a la inauguració de la fàbrica Chade —, especialment en ço que es refereix a la indústria tèxtil argentina.

Tal vegada el senyor Cambó, que tant s'interessa per la indústria tèxtil de l'Argentina, pensa emigrar?

Això fóra terrible per a Catalunya!!!

INTENCIONS

JOANA D'ARC, EL MARISCAL FOCH
I LA PEDAGOGIA

A París, en no recordem quin col·legi de nenes, s'ha donat una representació teatral: Vida i mort de Joana d'Arc. El periòdic que ens dona la nova, no ens dona, en canvi, el nom de l'autor.

Ens diu, però, que, com les nenes d'aquest col·legi no passen dels deu anys — per tal d'evitar-los emocions massa fortes — hom ha decidit suprimir l'episodi de la mort de la pastora de Domremy.

Això fóra el de menys, si el susdit episodi no hagués estat substituït per un altre, d'un grotesc elevat a la quinta potència.

En l'obra representada al col·legi parisenc, Joana no mor, o no se la veu morir, que és, al cap i a la fi, el que hom es proposava evitar a les tendres espectadores. L'obra acaba amb un quadro — molt atrevit, val a dir-ho — en el qual assistim, al cel, a les noces místiques de la Donzella i el mariscal Foch.

No cal dir que el propòsit era bo. Als infants se'ls ha d'evitar tot espectacle que pugui ferir la seva imaginació amb imatges de crueltat, de sang, de crim. Tot ha d'ésser joïós i sa al seu entorn. Els seus ulls, no han de veure altra llum que la d'alegria. La vida ha d'ésser, per a ells, fàcil i amable. La intel·ligència llur està en formació, i hom ha d'evitar entenebrir-la.

Però, aquestes mestresses — perquè segurament es tracta de dones i no d'homes — no han pensat segurament una cosa. I és la següent: amb la supressió de la mort de Joana

d'Arc, presenten un problema pedagògic que cal que resolguin. Han suprimit el turment de la Donzella per tal de no ferir les imaginacions massa impressionables dels ahimeses. I ens sembla be aquest propòsit, ens sembla admirable. A nosaltres sempre ens ha interessat el teatre d'infants, que considerem, a més d'una obra d'art, un problema pedagògic. Per això ens havem indignat tantes vegades amb el teatre que aquí hom serveix als infants: un teatre ensucrat, cursi, ploriner. El teatre d'infants ha d'ésser alegre, viu, dinàmic: un teatre amb uns temes limitats i eterns: la bondat, l'amor a la intel·ligència, l'heroisme, l'odi a la crueltat.

Si aquestes mestresses del col·legi parisenc suprimeixen en una representació teatral el turment de Joana d'Arc, han de canviar radicalment el mètode educatiu que segurament han seguit fins ara.

Es a dir: han de suprimir la lectura del compendi de monstrositats de l'Abat Fleury, la lectura de l'Antic Testament, la lectura de la Història Universal, que no és altra cosa que un seguit de crims, d'assassinats, de traïdories, d'enganys, de turpituds.

I procurar substituir tot això per una lectura sana, clara, intel·ligent: la vida d'animals i plantes, per exemple.

Mai, però, caure a les brases per fugir del foc. Les noces místiques de Joana d'Arc amb el mariscal Foch és una beneiteria de les més absurdes, capaç de fer tornar simple tota una generació de col·legials.

LLUIS CAPDEVILA

ELS CONVENÇUTS

—A nosaltres, que no ens vinguin amb el Dr. Asuero. Lourdes, i sempre Lourdes.

“LA CAMPANA DE GRACIA”

TÉ OBERTES LES SEVES PÀGINES A TOTS AQUELLS AMICS SEUS DELS POBLES QUE ENS VULGUIN CONTAR ELS SEUS NEGUTS, LES SEVES INQUIETUDS, ELS SEUS ANHELS.

CONVÉ QUE NO MENYSPREEU AQUESTA ARMA. MOLTES INTRIGUES MOLTS TORTS, MOLTES INJUSTÍCIES ES COMETEN ALS POBLES I MOREN EN EL SILENCI. CASTIGUEM AMB L'ESCANDOL DE LES NOSTRES BATALLADES.

COLLABOREU EN AQUESTA OBRA DE CIVILITAT QUE ÉS, EN EL NOSTRE PERIÒDIC, LA SECCIÓ DE “CARTES DE FORA”. NO FEU, PERÒ, SERVIR AQUESTA ARMA COM ARMA DE VENJANÇA. TINGUEU SEMPRE UN CLAR SENTIT DE JUSTÍCIA!

Correu de l'estranger

ELS PROJECTES DEL GABINET LABORISTA

La gran preocupació del nou govern socialista de la Gran Bretanya és el formidable problema dels sense feina. Repetim-ho una vegada més i recalquem-ne la transcendència. De la guerra ençà ha estat aquest problema la base de totes les campanyes electorals i també, el problema davant del qual s'han enfonsat els diversos governs que s'han succeït a Anglaterra.

No és estrany, doncs, que sigui aquest problema aquell que amb més d'atenció estudiï el gabinet de MacDonald. El país condemna la política que va seguir el govern conservador de Baldwin. I es creu que els liberals no s'atreviran a oposar-se a les mesures que els laboristes adoptin. Saben que si ho fessin s'atraurien l'antipatia de l'opinió pública anglesa.

Les darreres estadístiques acusen 1.163.521 obrers sense feina. A fi de disminuir aquest nombre, es dictarà una llei en virtut de la qual s'augmentarà dels 14 fins als 15 anys l'edat límit de l'ensenyament obligatori. Això disminuirà en 400.000 el nombre de concurrents al treball.

Una altra llei farà baixar als 65 anys l'edat de la jubilació dels vells obrers, amb la qual cosa el nombre de concurrents baixarà en 300.000 individus més.

A part d'això, per donar treball als obrers que encara restin sense feina s'intensificarà la construcció de cases barates, es procedirà a una progressiva electrificació del país, es facilitarà el retorn dels obrers als camps abandonats, es reorganitzarà la indústria i s'afavorirà l'emigració als Dominions.

Un altre problema delicadíssim que haurà de resoldre molt aviat el govern laborista és el del règim constitucional de la Índia. I l'haurà de resoldre sota la punyent ame-

naça del congrés indú de reclamar la independència absoluta si no se li atorga una ampla autonomia.

Quant als problemes de política exterior és prou conegut l'esforç de MacDonald per arribar a una avinença amb els Estats Units, avinença que, de realitzar-se, ha d'ésser molt profitosa per a la causa de la pau.

No menys coneguda es l'actitud del “primer” britànic davant dels problemes europeus. La seva recent defensa de les minories ha despertat les simpaties de tots els liberals del món.

EL PLA YOUNG

Si el pla Young entra a la fi en el terreny de les realitats pràctiques, caldrà congratular-se'n sense cap dubte. Es certament, en la confusa situació de l'Europa de la post-guerra, un esdeveniment felíç.

Pot assenyalar el punt de partida d'un fructuós període de calma. Europa, per a reconstruir-se, necessita pau. Perquè la pau pugui consolidar-se, cal ans que res, liquidar definitivament la guerra.

I el pla Young és això: la liquidació de la guerra, la tranquil·litat internacional, la prosperitat econòmica de les nacions interessades, unes condicions més favorables de producció i d'intercanvi, una estabilitat social més gran, i, en una paraula, un gran avanç pel retorn de la normalitat europea.

Ara bé, perquè aquestes conseqüències ideals del pla Young siguin un fet, perquè esdevinguin una realitat, cal que en la seva execució les parts contractants hi posin una mica de bona voluntat. La situació política d'Europa ens permet de creure que, malgrat els esforços i l'oposició dels partits imperialistes i reaccionaris, aquesta bona voluntat existeix avui a Europa.

El pla Young s'ho mereix. Té un gran mèrit, mèrit que no tenia, per exemple, el tractat de Versalles: el mèrit d'ésser raonable.

IGUALADA

Els redactors del quinzenari carlí “Llibertat” s'han enfadat amb nosaltres pel fet d'haver-los dit el que en llur fur intern ja s'haurien dit ells mateixos, si no fossin uns egòlatres. Perquè, senyors, les paraules són per ésser aplicades en sa justesa, i no per fer jocs malabars amb elles.

Cap culpa no tenim nosaltres si la història periodística del personatge que distingeixen amb el mot de “terror dels musulmans” no gaudeix de l'honoradesa i serietat necessàries. Es poden tenir opinions i defensar-les; opositors, i anheli de deixar-los vençuts; interès per la ploma i ganes de fer ús d'ella... però lleial i noblement, sense oblidar que el respecte que requerim per a nosaltres, el devem també a l'adversari.

Doncs, bé. Podrien assegurar-nos els elements de dit periòdic si “un dels seus més estimats companys de Redacció” ha complert alguna volta amb el seu deure d'home ben educat, quan s'ha ficat amb nosaltres, la gent d'esquerra? I també, vosaltres, amics o èmuls del “terror”: esteu ben forts en el vostre pretès dret de faltar al respecte dels que no pensen ni obren com vosaltres voldríeu?

No negueu! Negar equivaldria a mentir, i d'això la vostra “moral” se'n ressentiria.

Perquè podem dir-vos — un botó per mostra — que de la vostra ploma sortí aquella indecent quartella que tractava — previ forçament d'un concepte — d'embriacs als concurrents del per a vosaltres poc grat “Ateneo Porvenir”.

Clar que no dubtem que empràreu aquest gènere de literatura — en el conreu del qual no us seguirem — per a major glòria... de totes les coses vostres, que al cel fossin per a major tranquil·litat dels humans.

Gràcies, moltes gràcies per la gràcia que li feu a aquest modest corresponçal·liurant-lo de les vostres sagrades ives. Però, després de dir-li musulmà, furiós, grotesc, anacrònic, colèric, que no sap el que escriu ni el que diu, que té la llengua rancuniosa, verinosa i tuberculosa... vaja, que em sembla que us podíeu ben estalviar la tal finesa i també els precs que dediqueu — de debò? — a la salvació de l'ànima d'aquest germà vostre, el qual, per no ésser ho, us demana de tot cor que el doneu de baixa de la família.

Fa uns dies, a l'Ateneu Igualadí, ens donaren un concert. La característica d'aquella vetlla fou — com sempre, pitjor que sempre — la poca concurrència.

Per la resta, bones composicions i traçuts i ànims executants. Es tracta del “Quartet Ibèric”.

Vagi la nostra admiració pels estoics organitzadors d'aquests actes, i el nostre més sincer condol pel poc sentit cultural i artístic de la majoria dels igualadins.

CORRESPONSAL

SANT SADURNÍ D'ANOIA

VILA populosa, de gran assortit de xampany i de gran nombre de treballadors; que continuament estan prenent mal.

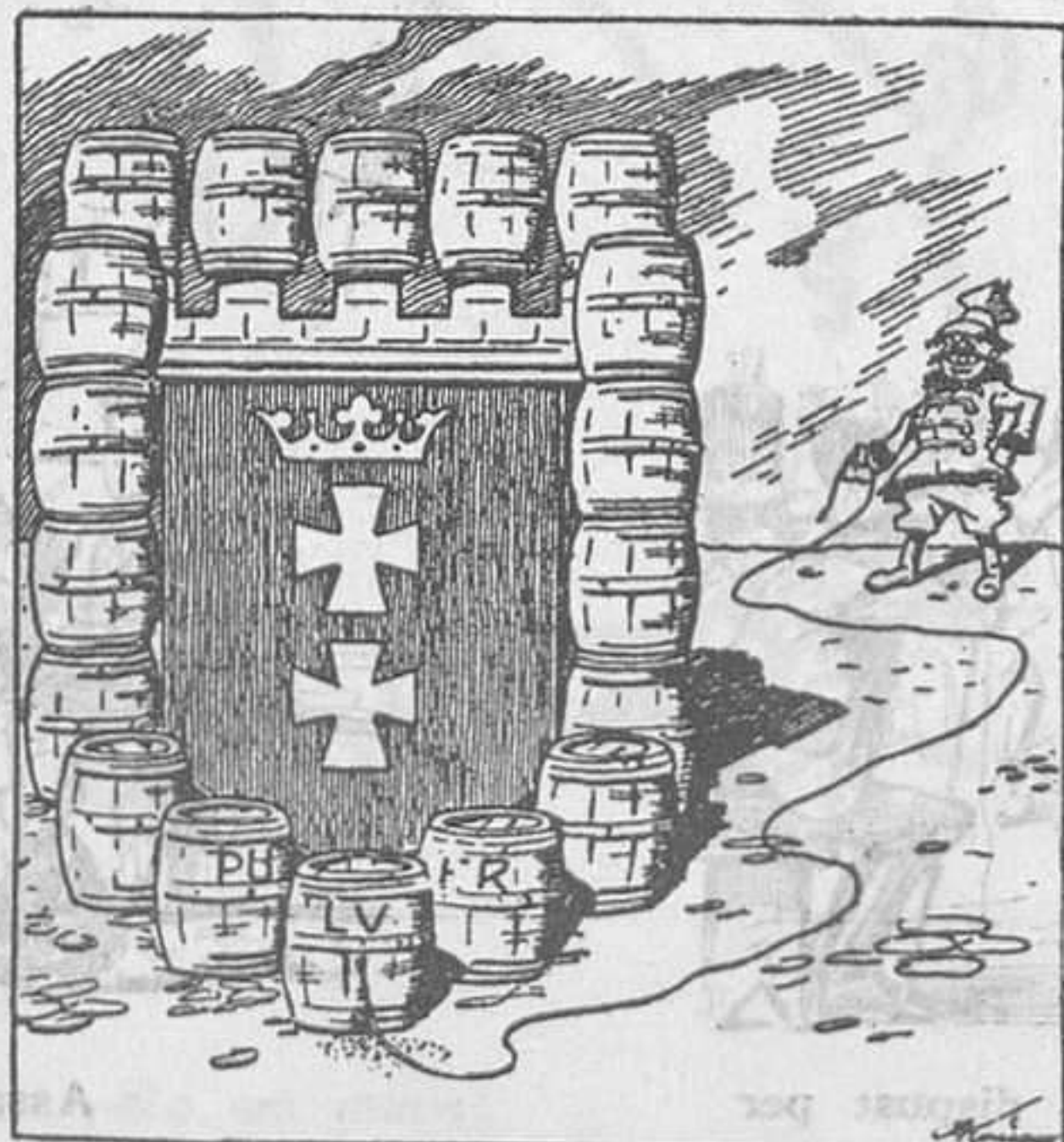
Fins ara no s'ha preocupat Sant Sadurní de fer l'hospital. Ara, per fi, el fa; però crec que hi haurà germanes per cuidar el malalt... ric. El pobre, el de les mans plenes de durícies, el màrtir de la vida, no hi tindrà acolliment.

Per aquest hospital, feia vint anys que es tenien els diners. Però primer s'han preocupat en arreglar la façana de l'església de la vila, escatimant els diners del donatiu d'una bona senyora que en pau descansi.

Caldria una mica més d'humanitat, senyors!

J. V. R.

LA CARICATURA A L'ESTRANGER

QUOUSQUE TANDEM?

La ciutat lliure de Danzic.

“Kladderatsch”, Berlín.

—Quan li vaig donar vint cèntims de propina al mosso, em va dir que era una ofensa.

—I què vas fer, aleshores?

—Doncs, vaig retirar l'ofensa!...

“Le Rire”, París.

MICHEL, DURANT LA CONFERENCIA DELS EXPERTS

Per la Pau, manca molt diner, més diner, sempre diners.

“Simplicissimus”, Mun.

RE-PICS

ELS catòlics mexicans han pactat amb Portes Gil. Han hagut de cedir i acóntentarse amb el que sigui.

Aquest pacte els és depressiu, però el celebraran com un triomf, i fins diran que no volien pas res més.

Quan la guineu no les pot haver...

EL partit mituseïtot (liberal) forma Govern al Japó. Ens alegrem de que els liberals triomfin en tot el món.

ELS nordamericans projecten fer una xarxa de filferro espinós al llarg de la frontera canadensa per tal de fer efectives les mesures de prohibició. Ja els veiem a milers enganxats al filferro.

LA Gran Bretanya ha començat a actuar el partit laborista sota la presidència de MacDonald.

El món hi té posades totes les esperances.

ELS grups addictes a Moscou han estat disolts pels comunistes d'oposició txecoslovacs que han pres la direcció del partit.

Tot plegat, una olla de cols quan bull. Ara que, quan acabi la bullida, ja en parlarem.

HA estat acceptada, pel Govern de Roma, la suggestió britànica de reunir a Londres la vinent Conferència per a la liquidació de la guerra.

Liquidació de la Guerra? Ja serà això, ja! Una renglera de segles són testimonis que la guerra és la senyora liquidadora. I ara els homes tenen pretensions de liquidar-la?

JA fa temps que no sabem res de la tortuga d'en Mussolini. Què deu fer pel seu despatx?

Ja potser és vice-secretària.

ELS grecs protesten contra la liquidació de la guerra i contra el Pla Young, que el consideren perjudicial.

Com que són grecs, ens sembla que no els entendran.

HAN reprès el culte catòlic trenta esglésies mexicanes.

Si fa o no fa, representen la quantitat de catòlics de la ciutat de Vic, que encara potser en té més de trenta d'esglésies.

ENGUANY, les forces britàniques del Rin no efectuaran maniobres.

Es bona senyal. Stresemann portarà Alemanya pel bon camí, i la farà tan simpàtica davant del món com el Kaiser la va fer odiosa.

MACDONALD ha signat un acord anglo-xinès per a la reorganització de la marina xinesa.

Un home com MacDonald és capaç de tractar i entendre's amb "chinos" i amb gent molt pitjor.

EL mariscal Petain ha estat elegit membre de l'Acadèmia Francesa, en la vacant del mariscal Foch.

Però es tracta d'una acadèmia d'esgrima o d'una acadèmia literària?

Història d'un senyor nerviós i d'un capell nou.

"Humoristicke Listy", Praga.

A Texas, 40 presos s'han evadit i s'han endut els guardians, alliberant-los a 15 quilòmetres de la presó. Vet aquí una bona jugada.

MACDONALD ha tornat d'Escòcia a Londres en avió. Ha volgut fer un vol simbòlic?

EL delegat apostòlic a Mèxic ha recomanat a la clerecia l'obediència a les lleis del país. Ves quin remei li quedava, si no.

EL general cristià Feng-Iu-Hsiang ha rebut 10 milions de pessetes per tal de sortir de Xina. S'establirà a París. Qui paga són els xinesos, això és, el poble. Com sempre.

AMB motiu del desè aniversari del tractat de Versalles, el president d'Alemanya ha declarat que aquest document feia a Alemanya la única responsable de la guerra, i protesta que aquesta injusta i terrible acusació recaigués sobre el poble alemany.

No recau, no, aquesta terrible acusació damunt el poble alemany. Recau sí—molt justament—damunt el militarisme prussià, la més genuïna representació del qual era el Kaiser, aquell home nefast que, hom no sap per què, és lliurat del càstig que tenia ben merescut.

En el congrés de Medicina internacional, el professor Olp ha declarat, presentant-ne alguns casos, que la lepra es pot guarir mitjançant injeccions d'oli de xaulmogrus.

Molt bé, ens en felicitem. Però ara caldria trobar també el remei de guarir la lepra de l'ànima, més estesa i molt pitjor encara que la del cos.

Els xinesos encara continuen la guerra civil. No hem pogut seguir fidelment el cas de Xina. Amb el Chang-Kai, amb el Siang-Ju, el Nanking i altres, ens va rodar el cap. Però tractant-se de xinesos ens va semblar que això portaria cua.

CORRESPONDÈNCIA

Corresponsal (Igualada).—Anirà. Si malgrat veure acceptats els seus articles, no els veu publicats, recordi's de la Censura.

Je, Je (Martorell).—Poc interessant.

M. M.—Ens plau bastant l'article. Llàstima que el tema no sigui massa interessant i estigui tractat amb ingenuïtat. Faci una altra cosa, i segurament la hi publicarem. I llegeixi i estudiï força.

J. A. M.—Va. Segueixi enviant.

"Pistacho".—No, senyor. De cap manera podem publicar el que ens envia.

D. C. i O.—Anirà.

J. J. (Torrelles de Foix).—Queda poc clar la nota que ens envia. Pensi que si nosaltres no l'entendem, al llegidor li passaria tres quarts del mateix.

J. V. R. (Sant Sadurn de Noia).—Molt corregida. Cal que adquireixi una bona gramàtica i un bon diccionari ortogràfic.

J. V.—Cada dia ho feu millor. Cal, però, que seguiu estudiant: llegint força. I cal que no empreu paraules estranyes, que no apliqueu bé. L'article anirà.

AQUEST NUMERO

ESTA REVISAT

PER LA CENSURA

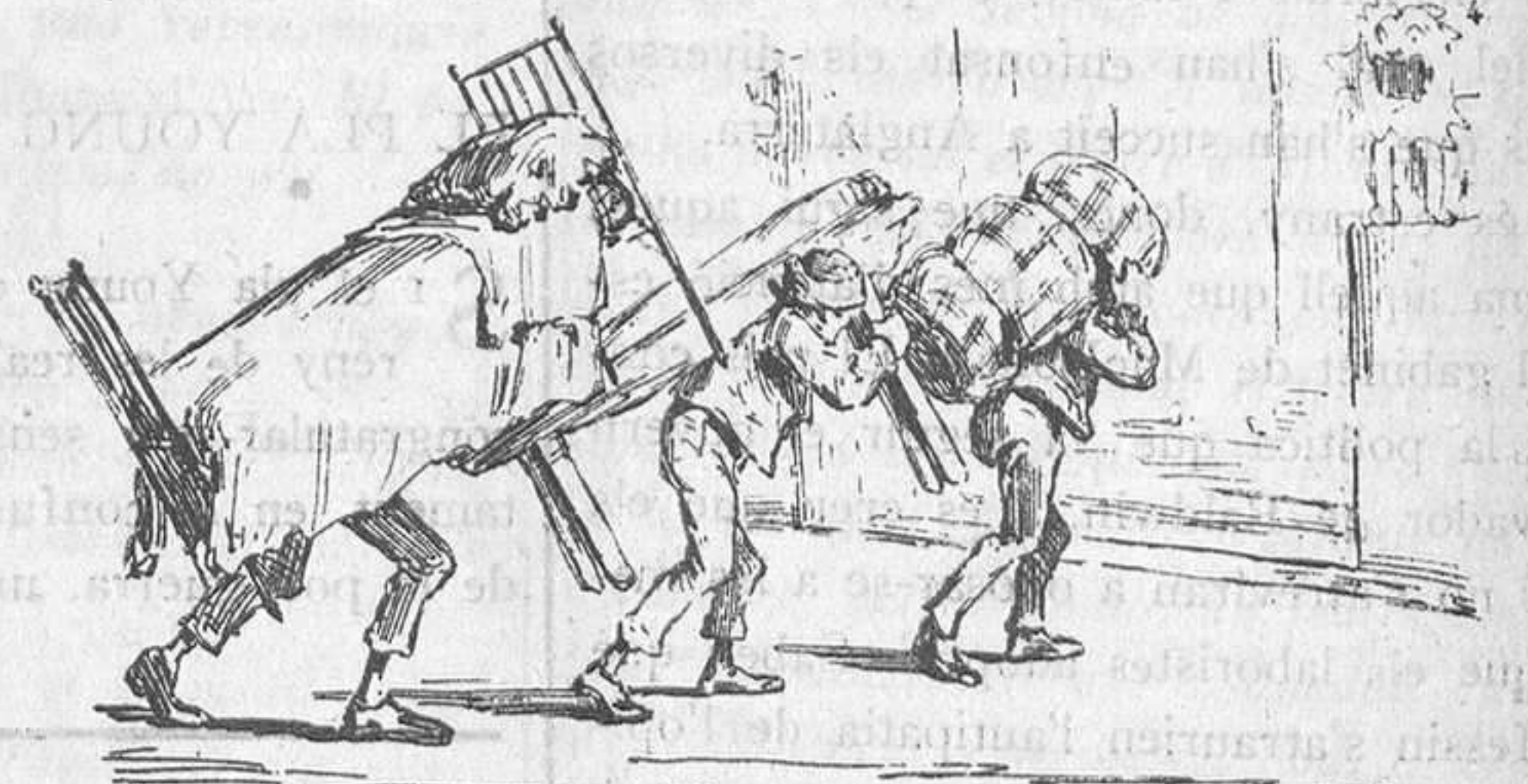
Imp. "La Campana". — Olm, 8. — Barcelona.

DIBUIXOS D'ORTEGO

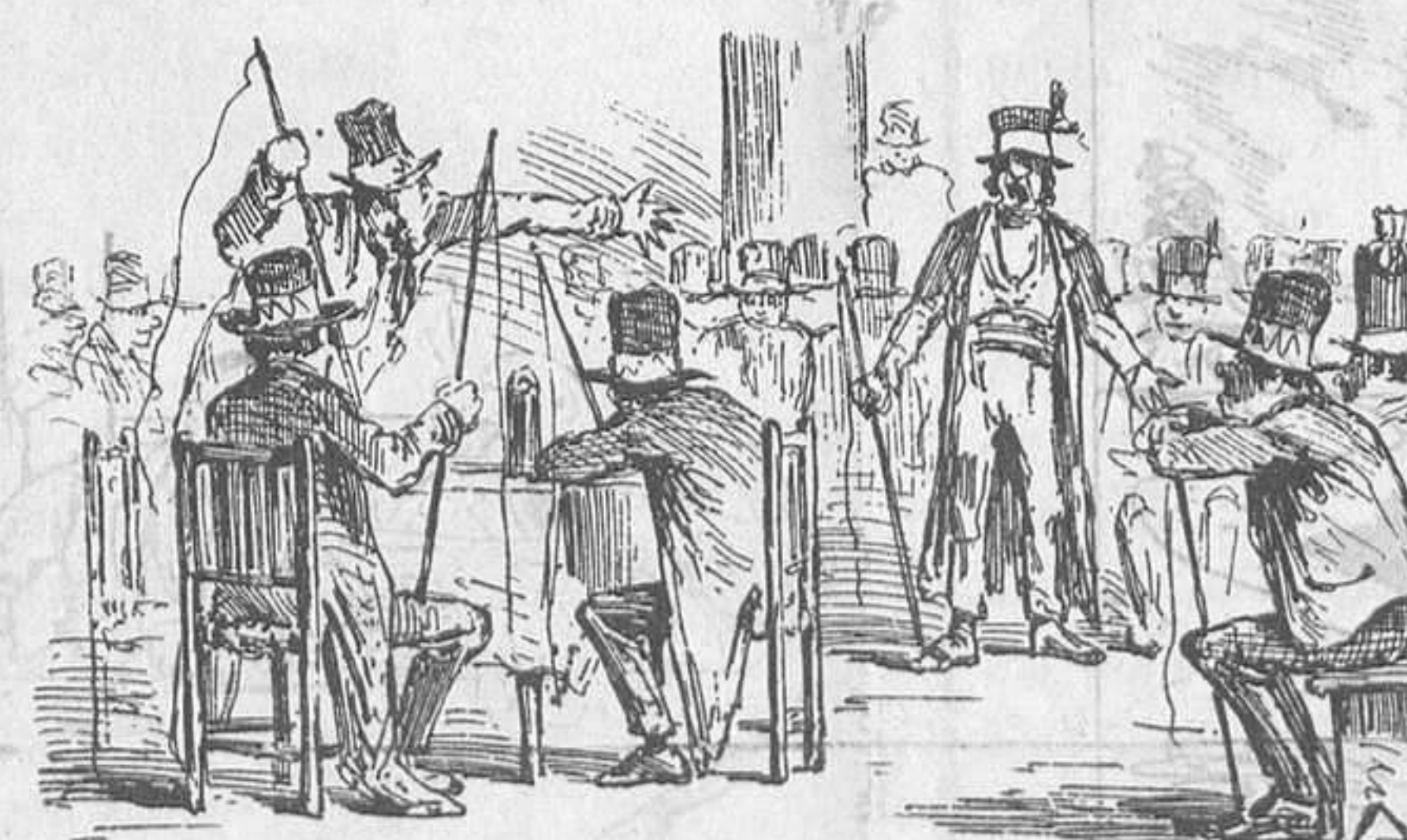

Amb aquesta casa del basar de "La Unió", estic fet un cavaller.

Com les sessions s'acaben a les tantes de la matinada, vinc a pendre un "tente en pie".

Mida presa pels que assisteixen a les sessions de nit

Mitinguis dels que es rebel·laren contra lo dispost per l'alcalde Riveru.

Assaig d'un discurs parlamentari